

Giới thiệu Ái Phi, Trầm Hoan Nghênh Sắc Dụ

Thể loại: Xuyên không, cung đấu, kết thúc lạ

Truyện rất ngắn, cá nhân mình thấy truyện nào của Công Trà cũng hay cả xD

Truyện không có văn án nhé, truyện ngắn thôi, từ từ đọc và cảm nhận :P

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Hoan Nghênh Sắc Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hạ đẳng cung phi

Edit: Tô Hồ Ly

Thẩm Bảo Di bước ra từ thùng tắm lớn, trên người phủ một chiếc khăn lông rộng rãi. Nàng ở trước gương soi trái soi phải, ngắm nhìn mái tóc mới dài của mình, khoe khoang nói: "Chắc, ai mà đẹp thế này!"

"Đừng có tự sướng!" Thẩm mẹ mặc chiếc áo ngủ mới mua đập cửa đi vào, một phen đẩy Thẩm Bảo Di ra rồi cũng như nàng nhìn nhìn vào gương. "Rất nhiều năm không nuôi tóc dài, hôm nay mẹ với con cùng có mái tóc dài, quay đầu lại thấy đẹp hơn hai mươi phần trăm nha!"

Thẩm Bảo Di với chiếc khăn lông bó sát trên người tựa đầu vào vai Thẩm mẹ. Nàng nhìn vào bóng người trong gương nói: "Mẹ, chú Mã hôm nay nhìn thấy người ánh mắt liên thẳng một đường. Chú ấy theo đuổi người nhiều năm như vậy mà mẹ đến tận cùng là có cách gì mà không ngó ngang đến chú ấy được vậy. Trước đây mẹ sợ cha dượng đối với con không tốt nên không dám kết hôn. Nhưng bây giờ con đã lớn rồi, mẹ cũng nên vì mình mà quyết định đi."

Thẩm mẹ sau khi li hôn thì một mình nuôi Thẩm Bảo Di. Hiện tại Thẩm Bảo Di đã mười chín tuổi, vừa mới thi đậu vào một trường đại học có tiếng, nàng thờ dài một hơi. Nghe thấy tiếng thờ dài đầy bận tâm của nàng, Thẩm mẹ không khỏi cười, tránh né sang chuyện khác: "Con thật sự chưa có bạn trai?"

Thẩm Bảo Di vừa muốn trả lời thì đột nhiên nghe 'ba' một tiếng, trước mắt bỗng dưng tối đen. Nàng giật mình reo lên: "Có thể là đã cháy cầu chì, để con đi xem thử."

Tiếng nói vừa mới vang lên nàng liền cảm giác được trước mắt bỗng nhiên xoay tròn, khăn lông rơi xuống mặt đất. Một lực đạo kì diệu không tên túm lấy nàng, hai chân bay hẫ hẫ không trung khiến nàng hô lớn: "Mẹ!" Tay vươn ra gắt gao kéo chặt lấy tay Thẩm mẹ.

Thẩm mẹ bị Thẩm Bảo Di kéo như muốn xé ra khiến bà không đứng vững, bất chợt phía trước bị cái gì đó đánh một cái, bà và Thẩm Bảo Di cùng nhau ngã trên mặt đất.

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Thẩm mẹ sợ mình đè nặng lên Thẩm Bảo Di, bà chống hai tay lên hỏi: "Ngã có đau đớn không?"

"Mông con đau muốn chết!" Thẩm Bảo Di tay xoa mông kêu đau, miệng thì nói: "Đúng là gặp tà, tự nhiên cảm thấy hai mắt tối đen, hai chân bay lên trời, cô giống như bị người ta bóp thở chẳng nổi." Nàng vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ phòng tắm. Thật âm u, một tia sáng cũng không có, đến nỗi nàng đưa năm ngón tay lên cũng không thấy được ngón nào. Nàng không khỏi cảm thấy kì quái. Chẳng lẽ mấy tầng trệt lân cận cũng không có điện? Bỗng không thì làm sao mà lại tối đen đến như vậy!

"Bảo Di!" Thẩm mẹ sờ sờ dưới đất, không có lấy một giọt nước bé tí, chỗ bà sờ lại mềm mịn tựa hồ như được trải ga giường, bà kéo tay Thẩm Bảo Di sờ xuống đất lầm bầm nói: "Con tắm rửa lúc nào cũng vung vãi đầy nước, bây giờ tại sao lại..."

"Gặp quỷ!" Thẩm Bảo Di đưa tay sờ sờ, không thể làm rõ được tình trạng hiện giờ. Nàng tiện tay cầm lên chiếc khăn lông vừa bị rơi xuống sàn quần lên người rồi kéo Thẩm mẹ mà nói: "Mẹ, phòng tắm này có chút kì quái, chúng ta đi ra ngoài rồi nói chuyện."

Thẩm mẹ đã sớm đứng dậy, tự dung trong tức khắc bị một vật cứng đánh vào người, bà nhìn không được hết âm lên.

Thẩm Bảo Di tay sờ tới cửa, một tay nắm lấy một cái cột nhà hình dạng gì đó cũng bị dọa không nhẹ, nàng giống như Thẩm mẹ cùng nhau hét âm ỉ.

Thực sự gặp quỷ thật sự gặp quỷ! Đã được nói sớm là căn phòng này quá cũ, hướng ở thì không tốt, lại âm âm u ám làm cho mẹ nàng muốn đổi phòng khác. Mà nàng vì tiết kiệm tiền kiên quyết không nghe. Hiện tại phòng chừng thực sự đúng là gặp phải tà! Thẩm Bảo Di ôm Thẩm mẹ vào lòng ngực run giọng an ủi: "Mẹ đừng sợ, tâm chính không sợ tà. Huống hồ gì chúng ta nhiều lắm là chỉ nói dối, chưa từng chân chính trải qua một chuyện xấu nào nên sẽ không có chuyện gì đâu!"

Thắm mẹ năm nay bốn mươi hai tuổi, bởi vì trong nhà mở một thẩm mỹ viện nho nhỏ, bà cũng tự biết cách bảo dưỡng chăm sóc bản thân nên nhìn vẻ ngoài như chỉ mới ba mươi mấy tuổi. Huống hồ bà cũng rất xinh đẹp, không ngoa khi nói rằng đàn ông nếu nhìn thấy hai mẹ con bà đều không khỏi ngời ngời, cuối cùng tất cả đều bị bà mạnh mẽ dọa đi. Hiện tại trong tình huống này, sự mạnh mẽ của bà liền bộc phát, bà ôm lấy Thắm Bảo Di quát: “Chúng ta không làm chuyện xấu bao giờ thì sợ cái gì?”

Thắm Bảo Nhi như con nít nép trong lòng Thắm mẹ liền không thấy kinh sợ. Nàng nhất thời lại cảm giác được mông hơi nóng nóng đau đau, không dám ngồi xuống mà chỉ nửa quỳ, nhỏ giọng nói: “Mẹ, chúng ta trước tiên tìm cửa ra khỏi phòng tắm rồi tính tiếp.”

“Cửa đâu?” Thắm mẹ nói chuyện lớn tiếng để lấy thêm can đảm. Bà vươn tay sờ tới sờ lui nhưng mà không chạm tới cái cửa nào, bà lại tiếp tục dùng đến bàn chân, lăm lăm nói: “Mẹ có cảm giác hình như chúng ta đang ngồi trên cái giường lớn, bên này là trụ sàng, bên kia là mép giường. Chẳng trách được...”

“A, công tắc nguồn điện như thế nào vừa nhảy một cái, chúng ta bị Càn Khôn Đại Na Di?” Thắm Bảo Di nghe Thắm mẹ nói cũng sờ thử, mà nàng càng sờ lại càng sợ hãi, chuyện này thật quỷ dị.

“Xuyt, có tiếng bước chân!” Bỗng nhiên Thắm mẹ che miệng Thắm Bảo Di lại, bà ôm chặt lấy nàng, toàn thân phát run.

“Đã hơn nửa đêm rồi sao lại khổ như thế chứ?” Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó trong phòng sáng ngời lên, một mỹ nữ mặc cung trang tay cầm đèn xuất hiện ở trước mặt Thắm Bảo Di cùng Thắm mẹ. Nàng ta thấy Thắm Bảo Di tóc tai bù xù, trên người bọc ga giường cùng Thắm mẹ ngồi trên giường đang phát run, trên mặt lập tức tràn đầy vẻ kinh hoàng. Nàng vội đặt đèn trên bàn, hành lễ xong rồi nói: “Hôm nay Lý hiền phi nương nương trách phạt chủ tử cũng vì bất đắc dĩ. Nếu chủ tử mà không chịu thua kém thì làm sao đến nông nỗi này?” Nàng ta vừa nói vừa thở dài, lại nhìn sang Thắm mẹ mà nói tiếp: “Phu nhân hôm nay tiến cung liền đụng phải việc này. Nhưng mong phu nhân đừng vì sốt ruột thay nữ nhi mà không phân biệt nặng nhẹ. Người nên khuyên chủ tử ngày mai phải sang Thái Liên Cung tạ ơn Lý hiền phi, làm cho nương nương bớt giận để bảo vệ chính mình bình an vô sự.”

Mỹ nữ mặc cung trang nói xong liền xoay người lui xuống.

Thắm Bảo Di cùng Thắm mẹ run lên một trận, quai hàm lại run một trận nữa. Hai người nương theo ánh nến trên bàn đánh giá cách bài trí cổ kính của căn phòng, sau đó mỗi người tự cắn vào ngón tay của mình, cảm thấy rất đau. Lúc này, cả hai mẹ con mới trẫm miệng một lời: “Chúng ta xuyên?”

Từ lúc Thắm Bảo Di lên cao trung, cuối tuần mới về nhà, Thắm mẹ lúc nhàn rỗi không có người trò chuyện liền mở máy vi tính của Thắm Bảo Di lên xem tiểu thuyết. Mấy năm nay bà đọc vô số tiểu thuyết xuyên không nên đối với chuyện xuyên việt này thậm chí bà tiếp thu còn nhanh hơn cả Thắm Bảo Di. Nghĩ tới đây bà liền nhảy xuống giường, tìm lấy đôi giày thêu mang vào chân, tay cầm đèn nhìn khắp góc ngách căn phòng. Cuối cùng, bà tìm được một dải lụa trắng đang đung đưa trên xà nhà. Bà mang tới cho Thắm Bảo Di xem, cau mày phỏng đoán:

“Con vừa bảo cổ đau, chẳng lẽ là bởi vì thân thể này vừa mới treo cổ?”

“Cổ đau, mông càng đau hơn!” Thắm Bảo Di phát hiện thứ đang phủ lên người nàng không phải là chiếc khăn lớn xưa nay mình hay dùng mà là một cái ga giường. Nàng từ từ thế quỳ trên giường nhẹ nhàng đứng lên liền “A a” kêu: “Mẹ, người xem thử mông của con xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ông trời của tôi ơi!” Thắm mẹ nhìn mông của Thắm Bảo Di khắp nơi xanh xanh tím tím, có vài chỗ còn chảy ra tơ máu liền hít một ngụm khí lạnh, lăm lăm nói: “Con bị đánh bằng roi!”

“Nhất định là bị cái bà Hiền phi nương nương kia đánh!” Thắm Bảo Di cũng sờ.

Thắm mẹ kiểm tra mông của Thắm Bảo Di thấy không có thương tổn gì đến gân cốt mới yên lòng lại. Bà thở dài một hơi: “Một cái mông xinh đẹp thế này lại tự nhiên bị đánh thành như vậy. Nếu sau này có sẹo thì làm sao mà gặp người ta?”

Thắm Bảo Di dờ khóc dờ cười: “Mẹ, trừ người ra thì còn ai mà xem cái mông này chứ?”

“Ài...!” Thắm mẹ nghĩ nghĩ đem câu nói sắp phun ra nuốt trở lại, bà tìm được thuốc trị thương ở trên bàn liền bắt Thắm Bảo Di nằm sấp trên giường, tay giúp nàng bôi thuốc, vừa bôi vừa suy diễn những chuyện đã xảy ra.

“Bảo Di, khi nãy nghe cung nữ kia xưng hô với con là chủ tử, phỏng chừng là con xuyên việt thành một cung phi có phẩm cấp thấp. Cung phi này có lẽ vì đắc tội với Hiền phi nương nương mà bị lột quần ra đánh. (Nguyên văn là ‘thoát quần’) Cung phi này vừa giận dữ vừa tức giận mà thừa dịp nửa đêm không có người liền thất cổ tự sát. Sau đó bị mẹ của cung phi này phát hiện, bà lập tức đem cung phi xuống đặt ở trên giường, nhưng mà con mình đã sớm không còn hơi thở, bà liền cũng thở gấp công tâm mà bất tỉnh. Có khả năng chúng ta cùng hai mẹ con này lớn lên giống nhau như đúc, bất tự tương số lại hợp hợp gì đó nên khi các nàng vừa chết chúng ta liền xuyên tới!”

“Mẹ, người phân tích phi thường hợp tình hợp lý!” Thắm Bảo Di vỗ vỗ trán, sống chết cũng nghĩ không ra là thế nào mà khắc trước còn đang ngon lành thì khắc sau liền xuyên việt. Lại còn xuyên làm một hạ đẳng cung phi bị cỡi quần quất vào mông.

Thắm Bảo Di lưu luyến nhớ lại cuộc sống hiện đại, ôm đầu gối rầu rĩ: “Mẹ, chúng ta nếu như không trở về được thì làm sao bây giờ?”

“Khụ, chúng ta đối góc độ suy nghĩ một chút. Chuyện này cũng không có khó khăn để chấp nhận như vậy.” Thắm mẹ nhỏ giọng nói: “Mẹ đây chết tiết kiệm sống tiết kiệm, tiết kiệm cho con một khoảng học phí, phòng ở cũng tiết kiệm không có mua. Một người bình thường phần đầu cả đời cũng chính vì muốn có một căn nhà để ở, một cuộc sống không phải lo lắng gì. Hiện tại mẹ con ta đã đạt được rồi, một đi qua đến, phòng ở miễn phí, ăn mặc cũng được miễn phí. Chúng ta sẽ không còn phải bôn ba trong cuộc sống, bây giờ đã có thể hưởng thụ những ngày tốt đẹp.”

“Nhưng mẹ à, con lại là một hạ đẳng cung phi vừa mới bị đánh vào mông. Phóng chừng ở trong cái cung này cũng không thể trải qua những ngày tốt đẹp như vậy.”

“Không dễ chịu là chủ trước của thân thể này. Bây giờ đổi thành chúng ta khẳng định sẽ khác đi.” Thảm mẹ thập phần tự tin, tay chống nạnh nói: “Có ta ở đây ai mà dám khi dễ con ta?”

“Chính là vậy nha, có mẹ ở đây, nhất định là do không để ý mà bị cuốn theo vào.” Thảm Bảo Di chợt nhớ tới chuyện khác, phát sầu nói: “Mẹ, nếu con là cung phi, hoàng đế sẽ chính là chồng của con. Không biết hán bao nhiêu tuổi, hình dáng thế nào? Vạn nhất là một lão già thì con phải làm như thế nào cho phải?”

“Ôi Bảo Di, vậy nên mới nói con phải xem nhiều tiểu thuyết xuyên không như mẹ vào!” Thảm mẹ cười hắc hắc nói: “Trong hoàng cung không biết có đến bao nhiêu phi tử! Nếu mà được sủng ái, một tháng tới đa cũng chỉ được thị tẩm năm bảy ngày. Còn mà không được sủng, việc thấy mặt hoàng đế một lần thôi cũng vô cùng khó khăn chứ nói gì đến thị tẩm. Nếu như là một lão già, con nhất định không được tranh thủ chuyện thị tẩm mà phải học nhân gia Võ Tắc Thiên năm đó, tìm cơ hội thoát chết bằng cách câu dẫn thái tử, đem thái tử đi mê hoặc. Đến khi lão già đó chết thì tìm cách bắt đại thần viết sớ nói con cùng thái tử đã phụng dưỡng lão già, lão già trước khi chết còn ban con cho thái tử. Thế là con liền danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của thái tử! Còn nếu như hoàng đế không phải là một lão già gần đất xa trời (gần đất xa trời: cái này tui thêm thêm đỡ bị lặp) mà là một lang quân tuấn tú thì con phải tranh thủ bồi dưỡng tình cảm cùng hán, tranh thủ sinh cho hán nhi tử. Sau đó lại tiếp tục bồi dưỡng nhi tử lên làm thái tử, cuối cùng lên đến ngôi hoàng đế, rồi con sẽ là thái hậu – nữ nhân tôn quý nhất hậu cung. Như vậy cả đời so với việc xuyên về hiện đại khổ cực đến nỗi cái phòng ở còn không mua được không phải là quá tuyệt sao!”

(Lời của người edit: Bác Thảm, I phục You!!!)

“Như vậy mà cũng được?” Thảm Bảo Di ngẩng đầu lên chần chừ nói: “Mẹ, nếu tên hoàng đế không già cũng không trẻ, khoảng ba bốn mươi tuổi đối với mẹ liền vô cùng có lợi (^ ^). Đến lúc mẹ được sủng ái thì tìm một lý do đưa con ra miếu nào đó ở, sau đó lại đón con về phong làm công chúa. Còn có thể kén rể, chọn cho con một mỹ nam phò mã. Như vậy mới là không uổng phí cuộc đời này nha!”

“Phi phi, con tưởng là hoàng đế bị mất hột? Không có yêu thiếu nữ lại đi nhắm phụ nữ mà yêu?” Thảm mẹ bất mãn đập một cái vào ót Thảm Bảo Di.

(Sự khác nhau giữa phụ nữ và thiếu nữ: cái này tui không tiện giải thích==, mời mọi người tra google.)

Thảm Bảo Di cùng mẹ mình nói chuyện liền cảm thấy tâm trạng khủng hoảng chậm rãi biến mất. Mặc kệ là ở nơi đâu, chỉ cần có mẹ bên cạnh là được!

Thảm mẹ nói là đã tìm được xiêm y của chủ thân thể, lại tìm ra một bộ xiêm y khác, mở ra nhìn: “Bộ này kiểu dáng nhìn cũng được, chắc là của con. Nhưng trên người con đang có vết thương nên đừng mặc gì mà ngủ thì tốt hơn, ngày mai rồi lại mặc quần áo bình thường.”

Hai mẹ con nàg đang nói chuyện, bỗng nhiên lại vang đến một trận bước chân. Bên ngoài có người hô:

“Hoàng thượng giá đáo, Thảm tài nhân tiếp giá!”

“Má ơi, không phải con là một cung phi cấp thấp không được sủng ái hay sao? Hoàng thượng tại sao lại đến? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?” Thảm Bảo Di luống cuống.

(Từ ‘má ơi’ ở đây giống như: trời ơi, ong... thôi nhé, không phải bạn Di đang gọi má Thảm đâu.)

“Đừng hốt hoảng đừng hốt hoảng. Mau mặc xiêm y vào chuẩn bị tiếp giá!” Thảm mẹ đỡ Thảm Bảo Di đứng lên, nàg còn chưa có lấy một cái yếm thì tiếng bước chân đã đến trước cửa, giọng nói nửa nạc nửa mỡ lần thứ hai vang lên:

“Thảm tài nhân tiếp giá!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trăm Hoan Nghênh Sắc Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ái phi đến đây

Bởi vì hoàng đế Giản Phi Long đăng vị chỉ mới hơn ba năm nên chưa kịp tuyển tú, các phi tử trong cung cũng không nhiều. Thanh Âm điện, chỉ có hai vị: Đường quý tần và Thảm tài nhân.

Đường quý tần đứng hàng nhị phẩm trong cửu đại quý tần ở trong cung, nàg chính là chường quân cung Thanh Âm, sống tại chính điện. Cha của nàg là đương triều đại tướng quân Đường Nhất Dao. Đường Nhất Dao ba năm trước đây có công lui địch, được tâu để phong thưởng rất nhiều, còn sắc phong nữ nhi của hán làm quý tần, lúc đó không khí Đường gia tung bừng nhộn nhịp. Đáng tiếc thay, Đường quý tần lại không biết nhún nhường, vừa tiến vào hậu cung đã đắc tội với không ít người, nên dần dần, nàg bị thất sủng.

Bởi vì hôm nay là sinh thần của Vũ hiền phi, Đường quý tần liền chuẩn bị lễ vật mừng thọ Vũ hiền phi. Mẫu thân Thảm tài nhân vừa mới tiến cung thăm

Thẩm tài nhân liền biết được nữ nhi nhà mình đến nay còn chưa được sủng ái, liền không khỏi khẩn trương, bà mau chóng chuẩn bị lễ vật cầu kiến Đường quý tần. Bản thân Đường quý tần còn không được sủng, nàng sao lại giúp Thẩm Bảo Di? Vì vậy nàng nói tránh: “Hiện nay người được sủng ái trong cung chính là Vũ hiền phi. Nếu Thẩm muội muội được Hiền phi nương nương nói giúp mới có thể còn chút trông chờ.”

Thẩm phu nhân nghe xong tất nhiên cũng đi chuẩn bị một lễ vật khác cùng Thẩm tài nhân một đường theo Đường quý tần đến cung Thái Liên mừng thọ Vũ hiền phi.

Ai ngờ, Thẩm tài nhân giữa buổi tiệc lại nói năng vô ý vô tứ làm đắc tội Vũ hiền phi, bị Vũ hiền phi sai người đánh năm hèo ngay tại chỗ. Về phần Đường quý tần, nàng cũng bị Vũ hiền phi trách mắng cho một trận. Vì thế mà khi trở về Thanh Âm cung, Đường quý tần liền không thèm quan tâm đến lí lẽ của Thẩm phu nhân. Các cung nữ hầu hạ Thẩm tài nhân thấy vậy cho rằng Thẩm tài nhân đã hết thời. Các nàng sôi nổi tránh né không muốn hầu hạ Thẩm tài nhân.

Đường quý tần hận Thẩm tài nhân hôm nay đã liên lụy nàng, ở trong cung mắng chửi nàng thậm tệ xong liền muốn ngủ một giấc lại bỗng nhiên có người thông báo: “Hoàng thượng tới!”

“AAA, hoàng thượng tới, mau giúp ta chải đầu thay y phục.” Đường quý tần vừa mừng vừa sợ, nghĩ ngờ mình đang nằm mộng. Cho đến khi nàng phục hồi tinh thần liền vội vàng phân phó: “Người đâu, mau gọi hai người tới canh giữ thiên điện không được để người bên cạnh Thẩm tài nhân tự ý xông vào khiến Thẩm tài nhân tỉnh dậy đến quấy rối.”

“Quý tần nương nương, hoàng thượng đang đi đến thiên điện.” Đường quý tần vừa trang điểm lộng lẫy xong thì thấy cung nữ thân tín Thính Tuyết hồn hèn tiến vào thông báo: “Hoàng thượng là để Thẩm tài nhân tiếp giá!”

“Các người tại sao lại không ngăn cản?” Đường quý tần tuy không vui nhưng lúc này lại không thể tùy tiện tức giận, nàng dùng tay gạt phăng trà bánh vừa được tí mĩ chuẩn bị xuống đất, thở gấp quát: “Thẩm tài nhân!? Nàng ta dựa vào cái gì? dựa vào cái gì???”

(Lời của người edit: dựa vào nàng là nhân vật chính :3)

“Nương nương bớt giận!” Thính Tuyết quỳ xuống nói: “Chuyện đêm nay rất không bình thường, nương nương cần phải hết sức giữ kẽ.”

Sắc mặt Đường quý tần biến ảo mấy bận rồi tỉnh táo lại, nàng vẫy lui các cung nữ bên người, chỉ để một mình Thuyết Tuyết lại nói: “Người nhắc ta mới nhớ, Thẩm phu nhân cùng thái hậu nương nương khi xưa có quan hệ. Lần này bà ta tiến cung không đi thỉnh an thái hậu nương nương mà ngược lại là theo ta đi gặp Hiền phi nương nương. Việc này có rất nhiều điểm khả nghi.”

Năm đó, khi cùng tiên đế du hành ở phương nam, trên đường đi quý phi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Nàng theo phương thuốc của thái y mà uống nhưng đến ba ngày sau vẫn không khá lên. Tiên đế liền triệu tập đại phu ở địa phương đến bắt mạch cho quý phi. Có một đại phu họ Vương đã bẩm rằng: “Quý phi nương nương không phải là mắc bệnh, chẳng qua nương nương không thích nghi được với khí hậu nơi này mà thôi. Chỉ cần dùng một ít đất cùng thảo dược chế thành một gói thuốc hương mang bên mình mà ngủ sẽ cảm thấy hết khó chịu.”

Gói thuốc được dâng lên, quả nhiên bệnh trạng của quý phi nương nương được hóa giải. Quý phi nương nương lúc phong thưởng cho Vương đại phu biết được trong nhà Vương đại phu còn có một nữ nhân khuê danh là Vương Thục cũng tinh thông y thuật, nàng liền triệu kiến Vương Thục, sau đó giữ Vương Thục làm nữ quan bên người. Trên đường hồi kinh, Vương Thục không cẩn thận rớt xuống nước, ngay lúc đó được trưởng thị vệ cứu lên. Quý phi nương nương liền tác hợp cho hai người, Vương Thục trở thành nhị phu nhân của trưởng thị vệ, cùng với chính thê của hấn ngang hàng ngang vế.

Vị quý phi năm đó chính là Giản thái hậu bây giờ. Còn trưởng thị vệ kia đã trở thành Thẩm thống lĩnh dẫn đầu Cẩm quân của hoàng cung, Vương Thục, nàng đương nhiên chính là Thẩm thống lĩnh nhị phu nhân, mẹ ruột của Thẩm tài nhân.

Vũ hiền phi thừa dịp lúc Vương Thục tiến cung thăm Thẩm tài nhân đã dùng trượng đánh Thẩm tài nhân, chỉ sợ không đơn giản là do Thẩm tài nhân chọc giận đến nàng như vậy.

“Thính Tuyết, người nói xem, việc hiền phi nương nương dùng trượng đánh Thẩm tài nhân có phải là do thái hậu nương nương bày mưu tính kế?” Đường quý tần nhớ lại chuyện hôm nay cắn răng nói: “Thẩm tài nhân dù sao cũng chỉ nói có mấy câu, không tính là quá mức, vậy mà hiền phi nương nương lập tức liền phát giận. Đây không giống với tác phong xưa nay của hiền phi nương nương.”

Thính Tuyết nhớ lại chuyện ban chiều: “Thẩm tài nhân là trước giờ thanh cao, lần này lại bị cời quần đánh bằng roi trước thiên hạ chỉ sợ là nàng ta mất hết mặt mũi không dám nhìn ai. Vậy lúc Thẩm phu nhân đi tìm thuốc trị thương, chúng ta lại nghe được tiếng khóc của Thẩm phu nhân vọng ra từ thiên điện, có lẽ là do Thẩm tài nhân đã làm việc gì nông cạn. Bây giờ cũng không biết là sống hay chết đây! Nếu hiền phi nương nương lần này là do thái hậu nương nương bày mưu tính kế, vậy có nghĩa là, thái hậu nương nương muốn mượn tay Vũ hiền phi... một bước loại bỏ Thẩm phu nhân cùng Thẩm tài nhân.”

Đường quý tần nghe xong mặt mày trắng bệch, một lát sau nàng nói: “Sớm biết trước là do Thẩm phu nhân từng là người hầu hạ thái hậu nương nương, Thẩm thống lĩnh lại được hoàng thượng tín nhiệm nên mọi người mới khách khí với Thẩm tài nhân. Hóa ra lại như vậy...”

”Nương nương, thái hậu nương nương vì chán ghét mà vứt bỏ Thẩm tài nhân, hoàng thượng lại đến thăm Thẩm tài nhân, có lẽ là có thâm ý. Bây giờ chúng ta chỉ nên đứng xa quan sát, không nghe không biết gì mới thật sự tốt.”

Đường quý tần gật gật đầu, nàng coi đồ trang sức bên ngoài ra liền lên giường trầm tư. Hoàng thượng không phải là do thái hậu đích thân sinh ra, hai người chỉ sợ là đã sớm bằng mặt không bằng lòng. Thái hậu ngày nào còn chưa buông bỏ quyền lực, hoàng thượng ngày đó vẫn chưa phải là hoàng thượng chân chính. Hiện nay triều thần đa số là người của thái hậu, hoàng thượng nếu muốn bồi dưỡng tâm phúc cho mình là việc không hề dễ. Có thể chính vì như vậy mà hoàng thượng mới chịu qua đêm với Thẩm tài nhân để mượn hơi Thẩm thống lĩnh. Nếu Thẩm tài nhân không chết, sau đêm nay nhất

định sẽ được tấn phong.

Ở bên kia, đám nô tài tới hầu hạ Thẩm tài nhân nghe được hoàng thượng đề Thẩm tài nhân tiếp giá đều không thể tin được lỗi tai mình. Giọng nói của gã thái giám bên cạnh hoàng thượng kia lại một lần nữa vang lên khắp trong điện, mọi người lúc này mới luống cuống hoảng loạn. Hai cung nữ thiếp thân hầu hạ Thẩm tài nhân vội vàng chạy vào điện thấp sáng đèn nến, mặt mày trắng bệch: “Chủ tử còn chưa có trang điểm!!!”

“Không kịp mặt quần áo đâu!” Thẩm mẹ ném xiêm y sang một bên, thì thầm vào tai Thẩm Bảo Di: “Che kín bằng ga giường rồi nhanh chóng xuống đất mà quỳ.”

Thẩm Bảo Di đối với tiểu thuyết xuyên không cũng không phải là chỉ biết đọc mà không biết thực hành, nàng lập tức khoác ga giường, chân trần nhảy xuống quỳ rạp trên mặt đất. Ôi, cái mông yêu quý của nàng bị thương, hiện tại toàn thân đầy mùi thuốc, thẳng cha hoàng đế không nên để nàng thị tẩm mới đúng. Thẩm Bảo Di vừa suy nghĩ vừa liếc mắt nhìn sang Thẩm mẹ cũng đang quỳ bên cạnh nàng, tâm trạng dần ổn định.

Hai cung nữ quỳ gối phía sau Thẩm Bảo Di vừa vui mừng vừa nghi hoặc. Thẩm Bảo Di từ lúc tiến cung đến nay chưa từng được thị tẩm, hôm nay còn bị Vũ hiền phi xử một trận, đánh năm hèo, cứ nghĩ rằng nàng đã hoàn toàn vô vọng. Không ngờ hoàng đế lại đột nhiên tới! Chẳng lẽ cá muối muốn xoay người?

Đợi đến khi đôi giày màu sắc vàng xuất hiện trước mặt, Thẩm Bảo Di liền biết ngay đây chính là hoàng đế, nàng vội vàng dập đầu nói: “Hoàng thượng thánh an!”

“Đứng lên đi!” Giản Phi Long âm thanh không nhanh không chậm, hứng thú nhìn vào ga giường trên người Thẩm Bảo Di.

Hắc hắc, đây cũng chẳng phải là hoàng đế trên ti vi hoặc trong tiểu thuyết, thế nhưng rõ ràng là âm thanh của vị hoàng đế này thật dễ nghe! Thẩm Bảo Di đứng lên, can đảm ngẩng đầu liếc nhìn Giản Phi Long một cái. Oa oa, không phải là một lão già, cũng không phải là một đại thúc trung niên, mà là một anh trai thật là suất nha!!!!

Bây giờ nên hô người dâng trà hay làm cái gì đây? Thẩm Bảo Di một bên lên nhìn Giản Phi Long, một bên suy nghĩ phải nên nói chuyện với hoàng đế như thế nào. Nhất thời nàng vén chặt ga giường, sợ ga giường rớt xuống lại lộ ra cảnh không hay ho gì.

“Đều lui xuống hết đi!” Giản Phi Long tự mình đi đến ngồi xuống trên ghế, phát phát tay.

Thẩm mẹ sớm đã nhìn lên Giản Phi Long, bà âm thầm gật đầu, không tồi, tiểu tử này lớn lên cũng có hình có dạng. Bảo Di nhà bà nếu là nữ nhân của hần cũng không tính là quá ủy khuất. Bà lặng lẽ ra ám hiệu với Thẩm Bảo Di: Bảo Di, cố gắng mà cầu dẫn hần cho thật tốt, tranh thủ danh phận, lấy ngôi vị hoàng hậu làm mục tiêu xuất phát đi!!

Mất thấy Thẩm mẹ nhiều lần ra ám hiệu, sau đó cả đám người đều lui xuống, Thẩm Bảo Di hơi hoang mang: Này này, tại sao lại đi xuống hết rồi? Ta đây ngoài ga giường ra cái gì cũng không mặc, vạn nhất hoàng đế đại nhân nổi thú tính thì làm sao bây giờ? Thẩm Bảo Di điều chỉnh lại hô hấp, cố gắng trấn định, bày ra bộ mặt tươi cười nói: “Hoàng thượng ngài dùng trà nhé?”

Nhìn thấy Thẩm Bảo Di cũng không có rơi lệ khóc rống lên cáo trạng Vũ hiền phi, Giản Phi Long có chút ngoài ý muốn. Tối hôm nay hần nghe được Vũ hiền phi nương lấy cớ đánh Thẩm tài nhân, cũng không có để trong lòng. Sau đó được Diệp công công nhắc nhở, hần mới chop người đem hồ sơ của Thẩm tài nhân đến nhìn kỹ. Vừa nhìn đến lại có chút kinh ngạc!

Giản Phi Long nhắm mắt suy nghĩ một hồi liền quyết định bãi giá Thanh âm cung.

Giản Phi Long đợi một lát lâu mà vẫn không thấy người dâng trà lên, trong lòng biết được các nô tài của Thẩm tài nhân xưa nay hay chậm trễ, ban đêm cũng không có chuẩn bị trước trà nước, lần này chắc là đang khẩn cấp chuẩn bị. Vì vậy hần phát tay nói thôi: “Trẫm cũng không phải vì uống trà mới tới. Ái phi cũng ngồi xuống đi!”

“Ta mông đau không dám ngồi!” Thẩm Bảo Di vừa thốt ra liền luống cuống che miệng lại, không xong rồi, trong các vở kịch cung đình, nếu có người nói mông nói đ**, cũng sẽ bị phạt vì không văn nhã. Bây giờ tới chính mình thất thố? Nàng một tay che miệng, ga giường lại chảy xuống một chút. Nàng cuống quýt kéo ga giường lên, không ngừng cuối đầu.

Hôm nay bị cỡi quần đánh cho một trận, bây giờ lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, không đơn giản!!! Giản Phi Long hứng thú nghiên cứu nét mặt của Thẩm Bảo Di mấy lần, bỗng nhiên đứng lên đề lấy cánh tay của Thẩm Bảo Di, ghé vào bên tai nàng thổi một hơi, thì thầm nói: “Ái phi, nàng đang vội cái gì?”

Cánh tay Thẩm Bảo Di bị hần nhắc lên, giữ không chặt ga giường, ga giường từ hai bên vai liền rũ xuống, nhảy mất lộ ra cảnh xuân trước ngực.

Giản Phi Long âm hiểm nhìn, hần bình luận: “Rất tròn, rất trắng... rất tốt?”

(Lời người edit: tốt cái gì thì ai nấy tự hiểu ==)

Thẩm Bảo Di đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền rục đỏ, nàng hét lên một tiếng, hất tay Giản Phi Long ra, túm chặt lấy ga giường che lại ngực.

Giản Phi Long nhẹ nhàng che miệng Thẩm Bảo Di lại, cười híp mắt nham hiểm nói: “Ái phi nhanh như vậy đã kêu, không thỏa đáng nha!”

Thẩm Bảo Di trong lòng liều mạng tự nói với mình, đây là hoàng cung, người trước mắt kia chính là hoàng đế, mình còn là phi tử của hắn, nếu mà hắn thật sự muốn làm cái gì, cũng không thể hiện ngang phàn kháng!

Giản Phi Long thấy Thẩm Bảo Di không hề kêu lên, hắn buông tay ra, chậm rãi ngồi xuống giường, vỗ vỗ đầu gối: “Qua đây!”

Thẩm Bảo Di đỏ bừng cả mặt, lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng, ta hôm nay bị thương, trên người toàn mùi thuốc, chỉ sợ làm ngài khó chịu.”

“Không quan tâm, ta hôm nay mũi cũng bị nghẹt, không sợ mùi thuốc.” Giản Phi Long nhợt nhạt cười, tự mình cời long bào, liếc xéo Thẩm Bảo Di một cái, giọng mũi nồng đậm hô: “Ái phi đến đây!”

Hắn ta muốn sắc ~ dụ? Thẩm Bảo Di ngây người, rơi vào trạng thái đầu tranh tư tưởng.

Có nên từ bỏ quá khứ?

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Hoan Nghênh Sắc Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đế Phi cấu kết

Edit: Tô Hồ Ly

Thẩm Bảo Di dùng ngón tay cái nắm chặt hai bàn tay, nhắc nhở chính mình không được bị mê hoặc, lê đầu gối đi tới, “Đừng” một cái quỳ rạp trên mặt đất: “Thần thiếp nguyện vì hoàng thượng đầu rơi máu chảy!” Hoàng thượng xưa nay có bao giờ thiếu mỹ nhân, đêm hôm khuya khoắt lại chạy tới nhìn một người bị thương, lại là cung phi chưa bao giờ được sủng ái, khẳng định có mục đích khác.

Quả nhiên đúng là như vậy! Giản Phi Long ý bảo Thẩm Bảo Di đứng lên, nghiêm mặt nói: “Người đắc tội hiền phi, nếu đêm nay trầm mà không đến một chuyến, không quá ba ngày sau, người tất nhiên sẽ bị bắt nạt đến chết. Hiểu ý của trẫm không?”

Thẩm Bảo Di gật đầu như giả hành, khụ, nguyên chủ(chủ trước của thân thể) sớm đã luôn bị bắt nạt, hiện tại người đã đến, dĩ nhiên cuộc sống sau này sẽ ít chông gai hơn! Vì vậy, nàng nhỏ giọng trả lời: “Tạ ơn hoàng thượng cứu mạng!”

“Nàng lấy cái gì tạ ơn trẫm?” Giản Phi Long vươn tay mân mê mái tóc của Thẩm Bảo Di, thấy nàng rõ ràng cứng đờ người liền rút tay về, thấp giọng cười, sau đó lại nghiêm mặt nói: “Về phần Vũ hiền phi, người không muốn đắc tội cũng đã đắc tội. Bắt đầu từ ngày mai, người phải tìm mọi cách cùng nàng ta đối nghịch.”

“Hoàng thượng sẽ nâng đỡ cho ta sao?” Thẩm Bảo Di khẩn trương liếc mắt nhìn Giản Phi Long. Nếu có hoàng thượng phía sau chống lưng, đừng nói là hiền phi, ngay cả hoàng hậu cũng bị nàng giẫm dưới chân. Còn nếu như không có hắn ta hậu thuẫn, cái mạng nhỏ của nàng quan trọng hơn, phải suy nghĩ lại.

Giản Phi Long nhìn ngón tay run run hoảng loạn của Thẩm Bảo Di, nói: “Trẫm nếu không nâng đỡ, hiền phi chỉ cần một ngón tay cũng đủ để bóp chết một tài nhân nhỏ như người.”

Thẩm Bảo Di liếm liếm môi, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, có thể cho ta biết lí do tại sao không?”

Giản Phi Long khoác lại áo bào, trên mặt lộ tia ngoan độc, hắn ta thân nhiên nói: “Hoàng hậu là cháu gái của thái hậu, hiền phi cũng là cháu họ của bà ta. Hiện nay hoàng hậu bị bệnh, thái hậu liền cậy hiền phi, người nếu có thể đối với hiền phi tạo ra chút ngăn cản, đó chính là giúp trẫm đỡ một mối nguy hại.”

Thẩm Bảo Di tinh quái đảo tròn mắt: “Hoàng thượng, bên cạnh ta không có người đắc dụng. Nếu mẫu thân ta có ở bên cạnh, làm việc gì cũng thuận tiện hơn rất nhiều.”

Giản Phi Long gật đầu: “Thẩm phu nhân sẽ không về Thẩm phủ, sau này cùng người ở tại trong cung.”

Damn it! Quá tuyệt vời!! Có hoàng đế chống lưng, có mẹ bên cạnh, cung đấu là cái chi, chi là một bữa ăn sáng! Thẩm Bảo Di không khỏi vui mừng, tâm tình dần thả lỏng.

Giản Phi Long thấy Thẩm Bảo Di nét mặt vui vẻ, mắt lúng liếng đầy ý cười, bỗng dưng khẽ bóp mũi nàng một cái, nhẹ nhàng thở dài: “Không hổ là...”
Câu nói kế tiếp nhỏ đến không thể nghe thấy.

Thẩm Bảo Di khoác ga giường trên một đã lâu, trong lòng nóng vội muốn chết, ước gì Giản Phi Long đi lẹ một chút để nàng có thể mặc xiêm y. Trên mặt lại lộ ra vẻ không tốt, lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng...”

Giản Phi Long mỉm cười nhìn Thẩm Bảo Di, lại duỗi tay luôn vào tóc nàng, thái độ cực kì ái muội. Cho đến khi thấy nàng hai má đỏ như sắc hoa đào

tháng ba mới thu tay lại. Nhìn ra cửa hô: “Diệp Thăng!”

“Có nô tài!” Diệp công công lên tiếng trả lời.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Thảm tài nhân thuận hiếu hiền lương, sắc phong làm tứ phẩm mỹ nhân.” Giản Phi Long nói xong, mắt thấy Thảm Bảo Di chuẩn bị hành lễ tạ ơn liền đưa tay đỡ lấy, ghé vào tai nàng đùa giỡn: “Mông còn đau không?” Thấy sắc mặt Thảm Bảo Di lập tức trở nên cổ quái, ha ha cười rồi bải giá về cung.

(Lời người edit: Giải thích một chút về xưng hô của bạn Long và bạn Di: những lúc bạn Long đùa giỡn bạn Di mình để nàng, còn lại thì ta ngươi tại hai bạn này còn chưa có tình cảm gì ^^)

“Bảo Di, vừa rồi có bị...” Giản Phi Long vừa đi khỏi, Thảm mẹ liền dẫn đầu chạy vào, kéo Thảm Bảo Di hết nhìn trái lại nhìn phải, nhỏ giọng thì thầm: “Thời gian ngắn như vậy, hẳn là chưa có gì phải không?”

“Không có, không có!” Thảm Bảo Di trên mặt xuất hiện hai rặng mây đỏ hồng, nói với Thảm mẹ: “Con nhìn vậy nhưng rất bảo thủ, mới lần đầu tiên gặp mặt sao lại có thể...”

“Vậy thì tốt!” Thảm mẹ yên lòng, nói thầm: “Hiện nay tình thế không rõ, thất thân quá sớm sợ sau này sẽ gặp bất lợi.”

“Mẹ!” Thảm Bảo Di hờn giận một câu, thấy cung nữ đều đã tiến vào, chuẩn bị quỳ xuống liền phát tay dừng lại, cau mày nói: “Đều lui xuống hết đi!”

Thảm mẹ nhìn các nàng, nhận ra cung nữ cầm đèn khi này, nhân tiện nói: “Ngươi ở lại!”

Thảm Bảo Di vừa mệt vừa đau, lăn ra giường mà ngủ.

Thảm mẹ lời cung nữ kia lại hỏi chuyện.

Cung nữ này tên gọi là Vĩnh Nguyệt, mười ba tuổi đã vào cung, năm nay được hai ba tuổi, chỉ cần ở lại hai năm nữa là có thể xuất cung. Nàng một lòng một dạ muốn bình an mà vượt qua hai năm còn lại, ai ngờ Thảm tài nhân lại đột nhiên đắc tội với Vũ hiền phi, chỉ sợ mình là cung nữ hầu hạ bên người Thảm tài nhân cũng sẽ bị liên lụy, không lúc nào yên lòng. Tuy đã bị Đường quý tần liên tục cảnh cáo không cho vào hầu hạ Thảm tài nhân, nàng lại nghe được trong điện có tiếng khóc, sau lại là tiếng thét chói tai, cuối cùng nhịn không được mà cầm đèn đi vào nói vài câu.

Thảm mẹ nghe được Vĩnh Nguyệt này tiến cung đã mười năm, chắc hẳn biết được rất nhiều bí sự trong cung, liền muốn dò la tìm hiểu, tự nhiên cũng khách khí mấy phần. Bà nói: “Chủ tử của các ngươi đắc tội hiền phi nương nương, nếu hiền phi nương nương cố tình muốn trách tội, các ngươi là cung nữ hầu hạ cũng chẳng tốt hơn chủ tử mình bao nhiêu. Cũng may hoàng thượng tối nay lại tới, còn tấn phong cho chủ tử các ngươi. Bây giờ nếu muốn bình yên, tất nhiên cần được hoàng thượng sủng ái. Chỉ là chủ tử các ngươi bị chuyện ban chiều làm cho khiếp sợ, cái gì cũng không chịu hé miệng nói với ta. Ngươi đã ở bên nàng nhiều năm, chuyện của nàng ngươi tự nhiên đều biết rõ. Mong rằng ngươi có thể kể cho ta. Ta thân mẫu thân của nàng, tất cả cũng chỉ vì tốt cho nàng mà thôi. Nếu nàng tốt, các ngươi tự nhiên sẽ không sao.”

Vĩnh Nguyệt tiến cung đã lâu, ngày ngày nhìn hậu cung tranh đấu, biết được rất nhiều việc, bây giờ nàng cũng biết, việc hoàng thượng đến Thanh Âm cung chắc chắn có dụng ý khác. Nàng lập tức nghe lời Thảm mẹ, quan sát xung quanh thấy không có người mới nhỏ giọng nói: “Đích thực là ta biết, trong cung đa số ai cũng biết, chỉ là ngậm miệng không muốn nói mà thôi. Phu nhân mới vào cung, tất nhiên là không rõ được nhiều như vậy. Bây giờ hoàng thượng sắc phong chủ tử làm tứ phẩm mỹ nhân, nhưng sau này nếu hành sự không cẩn thận, chỉ sợ toàn bộ Thanh Âm cung đều gặp tai ương.”

Thảm mẹ cố tình muốn rõ chuyện xưa, Vĩnh Nguyệt cố tình muốn cho Thảm mẹ biết, sau một lúc lâu, Thảm mẹ đối với thâm cung cố sự cũng đã nắm được đại khái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thảm Bảo Di liền nhận được thánh chỉ sắc phong và được phong thưởng vô số, lại có ma ma trong cung đưa đến hơn mười mấy cung nữ để Thảm Bảo Di chọn ra bốn người lưu lại. Thảm mẹ sống đã lâu, nhìn người rất tốt, bà giúp Thảm Bảo Di chọn ra bốn cung nữ nhìn có vẻ thật thà chất phác để hầu hạ. Bà lên nói với Thảm Bảo Di: “Vĩnh Nguyệt ở trong cung đã lâu, nắm rõ quy củ trong cung, tự nhiên sẽ không tác quái. Ngươi ra ngoài nên dẫn theo nàng. Còn mấy người này để lại giữ cung.”

Bà đang nói liền có người tiến vào bẩm báo: “Hiền phi nương nương đến!”

“Nàng ta tới đây làm gì?” Thảm Bảo Di cùng Thảm mẹ cùng lúc ngăn ra.

“Nàng ta đến đây chỉ sợ không có ý tốt.” Thảm mẹ phản ứng mau lẹ, liền phân phó Vĩnh Nguyệt đi tìm Diệp công công thông báo cho Giản Phi Long biết.

“Con bây giờ phẩm cấp so với nàng ta thấp hơn, nếu nàng ta tiến vào con chỉ có nước bị hại. Bây giờ trốn trước đi, để mẹ ứng phó là được.” Thảm mẹ nhìn một lượt quanh phòng rồi kéo Thảm Bảo Di nhón xuống gầm giường: “Mau chui vào!”

“Người đâu, mau bắt lấy tiện nhân mê hoặc bệ hạ cho ta!” Vũ hiền phi dẫn người chạy ào ào vào thiên điện của Thanh Âm cung, vừa vung tay lên đã có bốn ma ma cường tráng xông tới, nhưng lại không thấy bóng dáng của Thảm Bảo Di đâu.

“Nói, con tiện nhân kia đang trốn ở đâu?” Vũ hiền phi hôm qua sai người đánh Thảm Bảo Di, cho rằng nàng ta sẽ vì xấu hổ giận dữ mà tự sát. Lại không ngờ rằng Thảm Bảo Di không những không tự sát mà còn được Giản Phi Long tấn phong lên tứ phẩm mỹ nhân, trong lòng biết được lần này nếu không mạnh tay diệt trừ Thảm Bảo Di, tất sẽ hậu họa vô cùng.

Thắm mẹ thấy hai cung nữ kia bị dọa đến phát run, sợ các nàng chịu không nổi sẽ chỉ tay xuống gầm giường, liền nói: “Xin hỏi hiền phi nương nương, Thắm mẹ nhân đã phạm sai lầm gì?” Việc cấp bách bây giờ là phải kéo dài thời gian đợi hoàng thượng tới, tự nhiên sẽ được cứu.

“Bất lý à ta!” Vũ hiền phi không đáp lại Thắm mẹ, chỉ vung tay lên, hai ma ma liền lên trước túm lấy Thắm mẹ.

Vũ hiền phi sắc mặt nặng nề, Vương Thục ơi Vương Thục, bí mật năm đó người cũng biết, có thể sống đến ngày hôm nay cũng là may mắn. Nếu người không tiến cung thì thôi, đã tiến cung tất nhiên sẽ có vào mà không có ra. Không chỉ người chết, con gái người, cũng khó có thể sống.

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Hoan Nghênh Sắc Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cung đấu thủ đoạn

Vũ hiền phi có cha tên Vũ Tư Chi, là biểu ca của Giản thái hậu. Năm đó, Giản thái hậu theo tiên đế nam tuần(tuần tra phương nam), Vũ Tư Chi cũng được đi theo. Hai người trong khoang thuyền đang thân mật với nhau thì bị Vương Thục bắt gặp. Vũ Tư Chi phản ứng nhanh nhảy đẩy Vương Thục ngã xuống dòng sông. Không ngờ là Vương Thục lại được Thắm thị vệ cứu giúp. Giản quý phi biết chính thể của Thắm thị vệ là một nữ nhân hay ghen tuông đố kỵ nên muốn mượn tay nàng ta diệt trừ Vương Thục. Lại chẳng thể ngờ được Vương Thục sau khi gả cho Thắm thị vệ liền an phận không tranh đấu, suốt ngày chỉ quanh quẩn trong viện, tính mạng cứ như vậy bảo toàn. Giản quý phi mặc dù vẫn muốn diệt cô tận gốc nhưng lại sợ Vương Thục có mưu đồ khác. Chính mình một khi giết nàng bí mật kia sẽ bị truyền ra ngoài, vì vậy ắt hẳn không xuống tay.

Từ sau khi tiên đế băng hà, Giản thái hậu cùng Vũ Tư Chi tần suất thân mật tăng liên tục đến nỗi không giấu giếm được Vũ phu nhân và Vũ hiền phi. Vũ hiền phi một lòng một dạ muốn đoạt được ngôi vị hoàng hậu chường quân hậu cung kia nên liền giúp Giản thái hậu loại trừ cái đinh trong mắt.

Hiện nay Giản hoàng hậu cáo bệnh, phượng án liền rơi vào tay của Vũ hiền phi, nàng muốn kiếm cơ giết một mỹ nhân cũng chẳng phải việc gì khó.

Vũ hiền phi bắt được Thắm mẹ, vừa muốn tìm ra Thắm Bảo Di thì ngoài điện lại truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Diệp công công: “Hoàng thượng giá đáo!”

Lại nói đến Giản hoàng hậu, nàng sáng sớm đã thức dậy, trên trường kỉ là một mỹ nhân nửa nằm nửa ngồi như ngủ mà không ngủ, một cung nữ nắm lấy búi tóc nàng, một cung nữ cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng giúp nàng rửa chân (liên quan dữ= =). Một cung nữ khác lại vội vã tiến vào kể chuyện.

Nghe cung nữ kia bẩm báo, Giản hoàng hậu hai mắt chợt mở: “Sau đó thì sao?”

“Hiền phi nương nương bắt được Thắm phu nhân, đang muốn xử phạt thì hoàng thượng tiến vào, quát vào mặt hiền phi nương nương bảo nàng ngưng lại. Sau đó hiền phi nương nương bị giáng xuống thành một tiếp dư tam phẩm. Còn bị phạt giam cầm một tháng.”

Giản hoàng hậu phát tay một cái, tất cả cung nữ bên người đều lui xuống, lúc này mới ngồi thẳng người, âm ngoan nói: “Nếu là như thế, bệnh của bản cung cũng nên khỏi hẳn!”

Những ngày tiếp theo, bởi vì Giản hoàng hậu bệnh tình có chuyển biến tốt, đã bắt đầu quản lí lại hậu cung, mọi việc có vẻ sóng yên gió lặng.

Thắm Bảo Di dần dần quen thuộc với cuộc sống trong cung, nàng bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Đùng vậy, tuy ở đây không khí cực kì tĩnh khiết, nước giếng cực kì thanh ngọt, trong vườn hoa nở mỹ lệ, thức ăn do đầu bếp cung đình làm cũng rất tinh mỹ. Nhưng, không có mấy vui tính, không có tí vui với những tin tức trên trời dưới bể, chỉ có vài tập thơ từ, lại còn viết bằng chữ phồn thể dựng thẳng từng hàng, trái đọc rồi phải đọc, này không phải là muốn giày vò nàng đến chết sao?

Trái ngược với Thắm Bảo Di hết ăn rồi lại nằm, Thắm mẹ rất bận rộn. Bà ngày đó bị Vũ hiền phi đến quấy rối đã ngắt đi một lúc, Giản Phi Long triệu Vương thái y Vương Tuyên đến chẩn trị cho bà. Vương Tuyên vừa thấy bà, trên mặt biểu hiện phi thường đặc sắc. Thừa lúc sơ hở mà hôn bà một cái.

Vương Tuyên là cô nhi được Vương đại phu thu dưỡng, dạy cho một thân y thuật, cùng với nữ nhi của Vương đại phu là Vương Thục tâm đầu ý hợp, chỉ còn đợi Vương đại phu đồng ý hai người liền có thể thân thân. Ai ngờ Vương đại phu năm đó dâng lên một gói thuốc hương cho Giản quý phi, Giản quý phi lại triệu kiến Vương Thục, nghe nói Vương Thục thông hiểu y thuật liền giữ nàng bên người làm cung nữ.

Vương Tuyên lúc đó chưa bỏ ý định, giả làm thuốc hạ lên gặp Vương Thục một lần. Vương Thục khóc nói kiếp này vô duyên, xin hẹn kiếp sau. Nàng chỉ cầu xin hần thay nàng tận hiếu với phụ thân trong nhà.

Hai năm sau, Vương Tuyên an táng nghĩa phụ là Vương đại phu rồi chạy đến kinh thành, trải qua biết bao gian lao vất vả để được tiến cung làm thái y. Ai ngờ lại hay tin rằng Vương Thục năm đó theo quý phi nương nương hồi kinh, trên đường đi bị rơi xuống nước được Thắm thị vệ cứu, sau đó trở thành Thắm nhị phu nhân. Hần trăm phương ngàn kế hỏi thăm biết được Thắm thị vệ đại phu nhân là một đồ phụ luôn tìm cách ngăn cản Thắm thị vệ cùng Vương Thục thân thiết. Vương Thục sau khi sinh hạ nữ nhi liền dọn vào một biệt viện yên tĩnh an nhàn mà sống, không hề gặp mặt Thắm thị vệ. Vương Tuyên đã nhiều năm như vậy chưa đón đầu chính là chờ có ngày được gặp Vương Thục.

Vừa thấy Vương Thục liền giải tỏa nỗi lòng: “A Thục, năm đó cũng là bất đắc dĩ, không thể trách nằng được. Hiện nay Bảo Di được sủng ái, nếu có thể tìm cách nhờ hoàng thượng tác chủ, làm Thăm thông lĩnh bỏ nằng, chúng ta liền đoàn tụ.”

Thăm mẹ ngây ngốc một lát, lẩm bẩm nói: “Vương thái y, chuyện năm đó đã là quá khứ, hãy để nó qua đi, ta hiện tại sống rất tốt.”

“A Thục, ta sẽ không ghét bỏ nằng, nằng phải tin ta.” Vương Tuyên vội vàng kéo tay Thăm mẹ bày tỏ: “Nằng nào biết ta mười mấy năm qua ngày cũng như đêm, mong muốn duy nhất là được nhìn thấy nằng.”

“Ta có việc phải đi trước!” Cổ đại nam nhân thật si tình! Thăm mẹ cảm thấy thẹn thùng chạy trốn chết.

Thăm Bảo Di nghe được việc này vui vẻ chọc Thăm mẹ: “Mẹ, Vương thái y kia năm nay mới ba mươi lăm tuổi, răng trắng môi hồng, là một đại thúc xinh đẹp nha, mẹ đừng tốn công suy nghĩ làm gì, theo người ta đi!”

Thăm mẹ sấn giọng nói: “Mẹ đây bận đến tối tăm mặt mày, thời gian đâu mà để ý đến hán?”

Thăm mẹ đúng là bề bộn nhiều việc, bà bận rộn làm băng vệ sinh đơn giản bán cho cung phi, bận rộn cùng cung nữ giao tiếp tạo quan hệ, càng bận rộn hơn là đi thăm hỏi những bí sự trong cung.

Chưa đầy một tháng, Thăm mẹ và đám cung nữ đã vô cùng thân thiết, nghe được rất nhiều tin tức hữu dụng. Mấy đêm gần đây, nằng bắt đầu đem những chuyện yêu đương thiên trường địa cửu lúc trước xem trên mạng ra kể cho đám cung nữ, mỗi ngày kể một tập, kết quả là Thanh Âm cung đêm nào cũng chật ních cung nữ đến yên lặng nghe kể chuyện. Ngay cả đến cung nữ hầu hạ Thăm Bảo Di – Vĩng Nguyệt, mỗi khi đến giờ kể chuyện tâm trí liền bay bổng đi nơi nào. Không có cách nào khác, hoạt động vui chơi của đám cung nữ này thực sự quá ít!

Thăm Bảo Di vài ngày nay cũng muốn cướp danh tiếng của Thăm mẹ, kêu người làm ra một bàn cờ, dạy cho Vĩng Nguyệt cách chơi cờ nhảy. Có tất cả là sáu người, lúc nào cũng hỗn loạn, đám cung nữ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đường quý tần tại chính điện, mỗi khi đến xế chiều đều nghe thấy tiếng cười duyên “Khánh khách” truyền đến từ thiên điện, thậm chí có người hô: “Điều chặn hết như thế này thì ta phải đi ra sao? Trời ạ, ta một bước cũng không thể động đây. Các người không nên lúc nào cũng nhằm vào ta được không?”

“Đi hỏi thăm chuyện gì đang xảy ra!” Đường quý tần thật sự muốn đi xem thử nhưng lại sợ mất hình tượng.

Thính Tuyết đi một lát rồi quay về bẩm “Nương nương, Thăm mỹ nhân vừa chế tác ra một bàn cờ, bàn cờ có hình lục giác gồm sáu cạnh, trên đó có rất nhiều những ô tròn. Gồm có các quân cờ cũng hình tròn, chia ra sáu màu sắc khác nhau. Ai dẫn đầu đem quân cờ của mình lấp đầy được các ô trên bàn cờ liền thắng. Đám cung nữ chơi đến điên rồi!”

“Chưa từng nghe qua bao giờ!” Đường quý tần đối với đám cung nữ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giậm chân nói: “Chỉ chơi cờ thôi mà cũng cao hứng đến thế?”

“Đừng vậy, sao lại cao hứng đến thế?” Thăm Bảo Di cũng không hiểu chút nào, nằng bó tay với đám cung nữ đang chơi nhảy cờ trước mặt, vừa xem vừa nói nhỏ, nữ chủ xuyên không chỉ tạo ra một bàn cờ nhảy liền có thể khiến cho nam chủ chú ý, tiện đà dẫn đến ái mộ, cuối cùng là kết thành đôi uyên ương nào tào kị đó. Vậy mà nằng lại kéo đến đám cung nữ trước mặt. . .

Thăm mẹ mất thấy Thanh Âm cung càng ngày càng náo nhiệt liền kéo Thăm Bảo Di sang một bên bảo: “Ôi Bảo Di, con là muốn tìm cách khiến tiểu tử hoàng đế kia chú ý, muốn hán đến bên này. Chứ không phải là khiến đám cung nữ kia chú ý, để các nằng đến Thanh Âm cung chơi nhảy cờ loạn hết cả lên nha! Con phải biết là xác suất trở về hiện đại của chúng ta tương đương với số không, khả năng phải ở cả đời trong cung là rất lớn. Nếu không phấn đấu lên làm hoàng hậu, rồi làm thái hậu, con cuối cùng sẽ bị người ta hại chết.”

Thăm mẹ đang nói thì có một thái giám đến đưa thiệp mời, nói là hoa mẫu đơn trong điện hoàng hậu vừa mới chớm nở, đặc biệt thỉnh các chủ tử ngày mai đến thưởng hoa.

Vì Giản hoàng hậu thân thể yếu đuối, ngại ẩm ỉ nên miễn cho các phi tử việc thỉnh an mỗi sáng. Thăm Bảo Di đến nay vẫn chưa thấy qua nằng ta, hôm nay nghe được nằng mời các cung phi đi ngắm hoa, sau khi nhận được thiệp mời, Bảo Di liền thường xuyên cho thái giám mang thiệp tới một ít bạc. Thái giám đó được ban thưởng liền nhỏ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương mở tiệc chiêu đãi, hoàng thượng lúc đó tất nhiên cũng tham dự, nương nương nhớ chuẩn bị cho thật tốt!”

Thái giám kia vừa đi khỏi, Thăm mẹ liền cười cười trêu đùa: “Tại yến hội của hoàng hậu nương nương mà câu dẫn hoàng thượng, đúng là ngu ngốc. Vị công công kia muốn hại con nha!”

Thăm Bảo Di chớp chớp mắt: “Thời hạn giam cầm Vũ tiệp dư đã hết, đến lúc đó khẳng định nằng sẽ đến dự. Không biết nằng ta định đối phó con như thế nào nhỉ?”

“Về việc hại người có rất nhiều phương pháp, nhưng cũng chẳng gì ngoài mấy việc như là hắt nước trà, vẩy phấn độc, mang theo chó mèo gì đó đến cắn người. . .” Thăm mẹ liệt kê ra từng thủ đoạn đầu đầu trong hậu cung đã xem qua, mỉm cười nói: “Con mấy ngày nay hết chạy bộ rồi đến nhảy cao, thân thể cũng đủ miễn tiếp đi? Hắt trà là cái gì, chỉ cần để ý một chút là tránh được. Sao phải sợ?”

Thăm Bảo Di tay chống cằm: “Nghe nói hoàng hậu nương nương rất hiền lành, quản lý hậu cung công bằng, có hoàng hậu ngồi đó chắc Vũ tiệp dư cũng không dám làm gì quá mức đâu.”

“Đoạn thời gian Vũ tiếp dư làm mưa làm gió trong cung, hoàng hậu đang bị bệnh. Đến khi Vũ tiếp dư bị cấm túc, hoàng hậu liền hết bệnh. Theo mẹ người này không có đơn giản như con nghĩ đâu. Chính là loại người thâm tàng bất khả lộ đấy. Con không nên bị vẻ ngoài che mắt.” Thảm mẹ đưa ra rất nhiều ví dụ về loại người khẩu phật tâm xà, cho đến khi Thảm Bảo Di nâng cao cảnh giác mới yên lòng.

Cung đầu ư? Sợ nhất không phải là Vũ tiếp dư – loại cung phi ruột đẻ ngoài da này, mà chính là những cung phi lúc nào cũng tỏ vẻ hiền lương nhưng lại giết người không thấy máu như Giản hoàng hậu mới đúng!

Ngày hôm sau, các cung phi đứng hẹn đến tham dự tiệc thưởng hoa của hoàng hậu. Thảm Bảo Di mang theo Vĩnh Nguyệt đến trước điện, vừa bước chân xuống kiệu đã truyền đến tiếng kêu: “Đây không phải là Thảm mỹ nhân sao? Tới thật sớm.” Tiếp theo là một tiểu mỹ nhân yếu điệu kiều mị cười cười đi qua, nắm lấy tay Thảm Bảo Di, thân thiết chào hỏi: “Đã sớm nghĩ đến việc đi tới Thanh Âm cung bái phỏng Thảm mỹ nhân, ai ngờ Thảm mỹ nhân lại đến sớm như vậy!”

Thục nữ trước mặt này là ai? Từ xưa đến nay các thục nữ thường giỏi nhất là việc hại người. Thảm Bảo Di đáp lại mấy câu, cuối cùng cũng biết được mỹ nữ này là Lâm mỹ nhân, cung phẩm cấp với mình.

Hai người trò chuyện tiến vào trong điện của hoàng hậu. Giản hoàng hậu đã cho người dọn sẵn trà quả ở trong đình nơi thưởng hoa. Cung phi nào bước vào đều có thái giám dẫn họ đến chỗ ngồi.

Khi các phi tần đến gần như đông đủ, hoàng hậu liền đi ra, mọi người đều quỳ xuống bái kiến. Sau khi tất cả ngồi xuống liền tán thưởng các bụi mầu đơn ngoài đình. Tiếp theo lại tán thưởng hoàng hậu khí sắc rất tốt, người so với hoa còn yếu điệu hơn, ngay cả mầu đơn cũng bị lu mờ. Hoàng hậu khiêm tốn nhún nhường, mọi người lại tiếp tục ca ngợi hoàng hậu vân vân và mây mây.

Thảm Bảo Di len lén cười thầm, chỉ nhẹ nhàng thăm hỏi vị hoàng hậu so với hoa còn kiều diễm hơn kia vài câu. Giản hoàng hậu mày liễu mắt phượng, trang điểm ung dung tự nhiên, đúng là một mỹ nhân. Lại nhìn đến các cung phi xung quanh, tất cả đều xinh đẹp lạ thường.

Nhất thời có cung nữ đến thông báo, Vũ tiếp dư tới. Thảm Bảo Di lập tức đề cao cảnh giác. Vũ tiếp dư ôm một con mèo trắng tròn vo tiến vào, nũng nịu thỉnh an Giản hoàng hậu. Giản hoàng hậu cười nói: “Muội muội miễn lễ, mau ngồi xuống đi!”

Mọi người thấy mèo nhỏ đáng yêu trong lòng Vũ tiếp dư liền mang trái cây đến đùa với nó, bắt đầu thảo luận về chuyện mèo chó.

Thảm Bảo Di thấy con mèo, hắc hắc cười, đến đây, đến đây, chuẩn bị có kịch hay xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trầm Hoan Nghênh Sắc Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cung đầu kết thúc

Lâm mỹ nhân thấy mèo con xinh xắn đáng yêu, tiện tay đem khăn tay đặt bên cạnh đĩa của Thảm Bảo Di.

Thảm Bảo Di vốn đang cầm chiếc đĩa, tay tính nhấc lên, ai ngờ gặp nhằm chiếc khăn tay ở trên đĩa, vừa ngẩng đầu liền thấy con mèo nãy giờ nằm yên trong lòng Vũ tiếp dư bỗng dựng cong lưng thành hình cung, nhảy vọt một cái nhằm chỗ nàng lao tới, nàng hoảng hốt, tay run lên, liền ném cả chiếc đĩa lẫn cái khăn trong tay ra ngoài, vừa lúc rơi xuống ngay bên chân Giản hoàng hậu.

Con mèo vừa lao sát đến cái đĩa đột nhiên xoay ngật 180 độ nhảy về phía chân Giản hoàng hậu. Giản hoàng hậu kinh sợ đứng phắt dậy, lại đụng đến cung nữ đang bưng trà nóng bên người, cung nữ kia né không kịp, nước trà nóng hổi liền bay cả vào người Giản hoàng hậu.

Ngay tức khắc trong đình vang đầy những tiếng kêu sợ hãi, tiếng thét thối tai, con mèo nhỏ bị giẫm phải, âm thanh “ngao ngao” vang lên như muốn thủng óc.

Tin tức sau đó liền được lan truyền khắp mọi nơi, Giản hoàng hậu bị mèo dọa thất kinh, trên người còn bị bỏng nước nóng, nằm liệt giường không dậy nổi. Về phần Vũ tiếp dư âm mưu thao túng mèo đã bị nhốt vào lãnh cung. Lâm mỹ nhân cùng Thảm mỹ nhân bị chấn kinh cũng được hoàng thượng đến an ủi vài câu.

Thảm mẹ sau khi nghe được tin tức sợ đến mất mật, bà đợi Thảm Bảo Di hỏi Thanh Âm cung, hết sờ đông đến sờ tây, thấy Thảm Bảo Di không có việc gì mới an lòng. Hỏi qua chuyện gì đã xảy ra, bà không khỏi lắc đầu, thầm nói: “Lần này đã hạ được Vũ tiếp dư, chỉ sợ hoàng hậu tiếp theo sẽ nhắm đến con.”

Thảm Bảo Di lâm vào trầm tư, Lâm mỹ nhân đến tột cùng là người của hoàng hậu hay Vũ tiếp dư? Hay... nàng chính là người của hoàng thượng Giản Phi Long?

Sự việc vừa mới xảy ra, ngay lập tức Giản Phi Long cho người triệu kiến Vương Tuyên, thần nhiên nói: “Vương thái y, chuyện năm đó của ngươi trẫm đã biết, nếu ngươi muốn cùng Vương Thục đoàn tụ, bây giờ có một cơ hội.”

Vương Tuyên vừa mừng vừa sợ, quý xuống nói: “Hoàng thượng xin cứ việc phân phó.”

“Được, hoàng hậu bị khiếp sợ, trên người lại bị thương, ngự y đã mang thuốc đến. Thuốc mặc dù tốt, nhưng hoàng hậu thân thể vốn dĩ đã yếu đuối, bệnh cũ cũng chưa dứt hẳn, hoàng hậu theo người lần này tốt hay xấu?” Giản Phi Long nhấp một bùm nước trà, nhìn chén nói: “Theo thăm thấy, hoàng hậu là sợ không thể tốt.”

“Hoàng thượng anh minh!” Vương Tuyên vừa nghe đã biết mình không còn đường lui, cắn răng bẩm tấu: “Theo như thần biết được, hoàng hậu lần này chân kinh không phải là chuyện có thể đùa, đồng thời ảnh hưởng đến tim mạch, muốn khỏe lại là rất khó.”

Một tháng sau, Vũ tiếp dư ở lãnh cung tự sát. Không bao lâu sau, Giản hoàng hậu nằm trên giường dậy không nổi bởi vì bệnh tim phát tác, cũng đã qua đời.

(Lời của editor: tui hơi thắc mắc, khi xưa đã biết được bệnh tim?)

Sau cái chết của Giản hoàng hậu, Vương Tuyên chạy đến Thanh Âm cung tìm Thẩm mẹ, mặt mày tái nhợt nói: “A Thục, trong cung không phải là nơi nằng có thể ở, nàng mau dẫn Bảo Di trốn theo ta!”

“trốn như thế nào? Trốn ở chỗ nào?” Thẩm mẹ rất giỏi sử dụng não bộ, thấy dáng vẻ này của Vương Tuyên liền đoán ra được cái chết của Giản hoàng hậu với hắn có liên quan, trong lòng cũng lo sợ Giản Phi Long muốn giết người diệt khẩu, cau mày thúc giục: “Người mau đi đi.”

“Ta biết một con đường bí mật thông ra ngoài cung.” Vương Tuyên hít một hơi, nhìn về phía Vương Thục nói: “Nàng có nguyện ý cùng ta lưu lạc chân trời góc biển?”

“Chúng ta sẽ mai danh ẩn tích, với y thuật của mình, tuy không thể so được với cuộc sống trong cung, nhưng ta có thể nuôi sống hai mẹ con nàng.” Vương Tuyên khẩn trương nhìn Thẩm mẹ.

“Mẹ, chúng ta sẽ đi cùng hắn!” Thẩm Bảo Di ở bên cạnh nghe xong liền đẩy đẩy Thẩm mẹ: “Cung đấu chúng ta mặc dù không sợ, nhưng đấu thắng thì thế nào? Đến khi ngồi lên ngôi hoàng hậu, cũng phải làm một hoàng hậu cả đời lo lắng nhiều việc, không được tự do tự tại. Cuối cùng khi ngồi đến ngôi thái hậu, cũng là một thái hậu mà sâu mi khổ, càng không thể tự do tự tại. Không bằng sống bên ngoài hoàng cung, bằng y thuật của Vương thái y, bằng tri thức của chúng ta, làm ra những phát minh nho nhỏ, hàng ngày tự làm bữa sáng, những điều nhỏ nhặt đó tuy không sánh được với hoàng cung, nhưng khẳng định sẽ là một cuộc sống đầy vui vẻ tựa thần tiên.” Trọng điểm, trọng điểm nha, đó chính là ở đây không lo kế hoạch hóa gia đình, để mẹ cùng Vương thái y kết hôn sẽ sinh ra cho nàng một tá em trai em gái, đến lúc đó, tay trái ôm em trai, tay phải ôm em gái, hắc hắc, ngẫm lại thấy vô cùng hài lòng.

“Chừ từ, xin hãy mang ta theo!” Vinh Nguyệt cũng có mắt nhìn, thấy rõ Vương thái y chạy tới, liền gắt gao đi theo Thẩm Bảo Di không chịu rời khỏi, lúc này đã quý xuống khẩn cầu: “Nô tỳ biết được nhiều như vậy ở lại cũng chỉ có chữ “chết” mà thôi. Nếu như không chết được, cũng sợ sẽ tiết lộ hành tung của các người.”

Ban đêm.

Trăng vắng sao thưa. Bốn bề gió nổi.

Bốn bóng người nghiêng nghiêng lặng lẽ đi đến lãnh cung. Một trong bốn cái bóng làm động một góc của một ngọn núi giả. Một lát sau, ngọn núi giả trở lại trạng thái cũ, bốn bóng người kia đã biến mất trước ngọn núi giả này.

Trong sơn động nhỏ hẹp, Vương Tuyên cầm đuốc giơ lên nói với ba người theo phía sau: “Ở đầu sơn động có một thác nước, chúng ta sẽ lợi qua thác nước, qua bờ kia của dòng suối nhỏ, lên bờ sẽ gặp một thôn trang. Ở đó nghỉ ngơi một đêm, đến bình minh lập tức gấp rút lên đường.”

Thẩm mẹ vừa lắng nghe vừa cột tà áo lên thắt lưng, chạy sát theo hắn tiến về phía trước.

Sau một lát lâu, đoàn người đã đến được đầu kia của sơn động. Bên tai vang lên tiếng nước chảy ào ào, Vương Tuyên giơ đuốc lên nói: “Yên tâm, suối này rất nhỏ, cũng không sâu bao nhiêu, hơi quá đầu gối một tí thôi, mọi người chỉ cần để ý khi nhảy xuống nước, nương theo dòng chảy đi về phía trước sẽ không có việc gì.” Vương Tuyên thấy ba nữ nhân đã đi về phía trước, vội cất đi những viên đá cuội nhặt dưới đáy suối, ném cây đuốc xuống dưới đất, lợi xuống thác nước.

Thẩm Bảo Di cùng Thẩm mẹ và Vinh Nguyệt băng qua thác nước, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đuốc, thấy rõ quả nhiên là một con suối nhỏ, nàng hít sâu một hơi, nhảy xuống suối.

“Mẹ, vừa nãy còn chút ánh sáng, bây giờ sao lại tối đen thành như vậy?” Thẩm Bảo Di ngâm chân trong nước suối, cảm giác đáy suối vô cùng trơn trượt, mực nước cũng rất cạn, đang cảm thấy kinh ngạc thì ngẩng đầu lên, trời tối đen như mực đến một tia sáng cũng không có, ngược lại xa xa về phía trước lại có một tia sáng loe loe.

“Đừng vậy, chuyện gì đã xảy ra?” Thẩm mẹ tay trái kéo Vinh Nguyệt, tay phải kéo Thẩm Bảo Di, có chút khẩn trương, quay đầu hỏi Vương Tuyên: “Lão Vương, đằng trước có thôn trang thật sao?”

“Tất nhiên!” Vương Tuyên đứng dưới thác nước ngẩng đầu lên nhìn, đen ngòm, cái gì cũng không thấy, không khỏi ngây ngẩn cả người. Phía dưới là một con suối nhỏ, đến buổi tối mặt nước xung quanh sẽ phản xạ một ít ánh sáng, vì sao lại đen thành như vậy?

Vương Tuyên đang ngậy người thì nghe “Tách” một tiếng, trước mắt bỗng hiện ra ánh sáng cực mạnh, hấn trừng mắt ngậy ngốc nhìn lên vòng tròn ở trên trần, nước đang ồ ạt từ đó chảy ra, đứng là một “Thác nước” nho nhỏ, hấn đang đứng dưới “Thác nước”.

Trên tường lộ ra một bóng đèn dây tóc thật dài làm cho mọi người đều hoa mắt, cơ hồ không thể mở ra được. Vĩnh Nguyệt đầu óc trống rỗng, nàng cúi đầu, thấy mình đứng là đang đứng trong một “Con suối” cực nhỏ, dưới đáy toàn là màu trắng, nước chỉ tới mắt cá chân.

“Aa, đã trở về!” Thẩm Bảo Di liếc mắt nhìn, Vương Tuyên một thân y phục dạ hành đang đứng dưới vòi sen, mình cùng Thẩm mẹ và Vĩnh Nguyệt vẫn còn ở trong bồn tắm, nàng quan sát xung quanh, đây đúng là phòng tắm trong nhà, liền mừng rỡ như điên hét lên: “Mẹ, chúng ta đã trở về!”

“Đây là nơi nào?” Vương Tuyên cùng Vĩnh Nguyệt lăm lăm: “Chẳng lẽ là long cung trong truyền thuyết?”

“Tất nhiên không phải. Từ từ ta sẽ giải thích cho các ngươi nghe.” Thẩm Bảo Di thấy hai người cổ đại này sợ hãi liền trấn an vài câu.

“Trở về thật tốt, nhưng hai người cổ đại này tính sao bây giờ?” Thẩm mẹ cũng nhìn về phía Vương Tuyên và Vĩnh Nguyệt.

“Này đã có sao? Tìm cách làm chứng minh thư cho hai người là được. Còn có Vương thúc thúc biết y thuật nha, có thể mở một phòng khám trung y. Vĩnh Nguyệt với làn da này... , chắc chắn, nếu để ở thẩm mỹ viện của mẹ chắc chắn sẽ vô cùng hút khách.”

Một năm sau, một phòng khám trung y mở sát ngay bên cạnh thẩm mỹ viện nho nhỏ của Thẩm mẹ, bác sĩ tên là Vương Tuyên, hơn ba mươi tuổi, vừa cao vừa đẹp trai, y thuật rất tốt. Vì bác sĩ Vương vô cùng ôn nhu với bệnh nhân, khí chất lại cực kì trang nhã, đã dẫn đến không biết bao nhiêu cô gái không bệnh cũng giả bệnh mà đến khám. Về phần Vĩnh Nguyệt, vừa ra khỏi cửa đã có người theo đuổi, hỏi nàng có phải là minh tinh không, về sau có rất nhiều đạo diễn đến mời nàng đóng phim, mặc dù bị từ chối nhưng vẫn kiên trì để lại danh tiếng.

Lại một năm nữa trôi qua, Vương Tuyên trở thành cha dượng của Thẩm Bảo Di, Vĩnh Nguyệt trở thành chị gái của nàng. Lâu lâu dưới ánh trăng, một nhà bốn miệng sẽ nói về chuyện cung đình khi xưa.

Bên tai Thẩm Bảo Di lại phảng phất âm thanh tê dại: Ái phi đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Ái Phi, Trăm Hoan Nghênh Sắc Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.